

Luku 1 Kaksoset Olipa kerran kaksoset, Agnes ja Olof. He asuivat talossa vanhempiensa kanssa. He olivat perheensä ainoat lapset. Heillä oli ollut lapsesta asti yliluonnollisia kykyjä. Niihin kuuluivat selvännäkeminen, lohikäärmeiden kanssa keskustelu, enneunet ja kuolleiden kanssa keskustelu. He pystyivät vaikuttamaan paranormaaleihin ilmiöihin helposti. He pukeutuivat violetteihin ja viininpunaisiin noidan kaapuihin. He kantoivat vyöllään miekkoja. Kaksoset muistuttivat toisiaan vain jonkun verran ulkoisesti. Heillä kummallakin oli kastanjanväriset hiukset ja valkoinen iho. He olivat hoikkia ja atleettisia. He harjoittelivat usein miekkailua, akrobatiaa ja taikomista kotinsa lähellä sijaitsevassa metsässä. Heille noituus ja taikominen oli luontaista. Heidän kykyjensä ansiosta, he olivat noitia tahtomattaankin. Luonteeltaan he olivat myös hyvin erilaisia. Agnes oli tulinen, tarkka ja intohimoinen taistelijasielu. Olof oli puolestaan kylmän rauhallinen ja suorastaan viileä sisarensa verrattuna. He täydensivät toistensa sisäisiä ja ulkoisia ominaisuuksia. Yhdessä he saivat paljon enemmän aikaan kuin yksinään. Heidän elämänsä oli valoisaa ja onnellista. Aina siihen asti, kunnes he alkoivat nähdä painajaisia. Enneunissa he kohtasivat vihollisensa. He saivat selville heidän nimensä. He näkivät heidän kotikylänsä tuhoutuvan karmivassa sodassa. Heidän vihollisensa tappoivat kaikki kylän asukkaat. Agnes ja Olof keskustelivat unistaan keskenään. He olivat järkyttyneitä niiden samankaltaisuudesta. Pian sen jälkeen, kaksoset alkoivat etsiä vastausta. Eräänä päivänä he menivät metsään. Siellä, he löysivät lähteen, nimeltä Kuunputous. He istuivat sen rannalla vähän aikaa. He ihailivat kirkkaan lähteen solinaa. Sitä ympäröivät monet, kauniit vesikasvit. Lähteellä oli erityinen merkitys kaksosten elämässä. He uskoivat sen tuovan heille suojelusta ja vastauksen. Heitä askarrutti se, että miten he puolustaisivat kotikylänsä asukkaita parhaiten.

Luku 2 Puhuva peura Agnes ja Olof seisoivat kalliolla vesiputouksen vieressä. Sitten, he huomasivat vähän matkan päässä seisovan peuran. Eläin katsoi heihin. Sen silmissä oli kirkas katse. Peura osasi puhua. Sen puhekyky yllätti heidät. Se kertoi kaksosille vaarasta, joka uhkasi sortaa heidän kotikylänsä. Agnes ja Olof kuuntelivat huolestuneina. Oitis, he yhdistivät peuran kertomuksen heidän painajaistensa sisältöön. Sen jälkeen, he alkoivat pohtia keinoja kotikylänsä rauhan palauttamiseksi. Peura varoitti heitä tulevasta sodasta, joka heitä uhkasi. Agnes ja Olof päättivät olla urheita. He ottivat selvää heidän vihollisistaan tunkeutumalla vihollisten kotikylään yöllä. Siellä, kaksoset salakuuntelivat puiden takana. He kuulivat vihollistensa vuoropuhelun. Heille valkeni, että viholliset aikoivat hyökätä heidän kotikyläänsä kolmen päivän sisällä. Agnes ja Olof pakenivat sen jälkeen. He palasivat omaan kotikyläänsä loppuyöksi nukkumaan.

Luku 3 Loitsukirja Kaksoset heräsivät seuraavana aamuna. He alkoivat pohtia sitä, että miten he torjuisivat vihollisten hyökkäyksen. He tutkailivat miekkojaan. He totesivat niiden terien tylsistyneen. Olof aikoi viedä ne sepälle teroitettavaksi. Agnes lähti Olofin poissa ollessa käymään kirjastossa etsimään käsiinsä loitsukirjan. Agnes saapui kirjastoon. Kirjastonhoitaja neuvoi hänet oikean hyllyn luokse. Kirjastonhoitaja veti eepoksen esiin hyllystä. Sitten hän ojensi loitsukirjan Agnesin käteen. Agnes kiitti hoitajaa. Sitten hän alkoi selata loitsukirjan sivuja kiivaasti. Loitsukirjan eräs loitsu herätti Agnesin huomion. Loitsussa kerrottiin, että miten voi päästä eroon verivihollisestaan. Loitsu neuvoi Agnesia tekemään taikaympyrän. Sen lisäksi, hänen oli hankittava jostain tarvikkeita. Ilman niitä, loitsu ei olisi kokonainen. Agnes päätti hankkia kaikki tavarat loitsun toteuttamista varten. He aikoivat tehdä loitsun Olofin kanssa jo samana iltana.

Luku 4 Kirus Pimeän tultua, he menivät merenrannalle. Siellä ei ollut muita ihmisiä. Siellä oli tyhjää ja rauhallista. Heitä ei jännittänyt harjoittaa magiaa. Kaksoset olivat tottuneet tekemään erilaisia loitsuja ja rituaaleja jo lapsuudestaan saakka. Meri myrskysi heidän tultuaan sinne. Tuuli oli voimakas. Agnes löysi maasta kepin. Hän poimi sen

ylös. Sen kärjellä hän piirsi hiekkaan ympyrän. He asettivat kynttilöitä, öljylyhdyn, suitsukkeita, suola ja vesiastiat sekä kristallit ympyrän keskelle. Sitten, he kutsuvat avukseen ilmansuuntien Vartiotorneja. He langettivat kirusloitsun vihollistensa ylle. He pyysivät henkiä lähettämään painajaisia heidän vihollistensa nukkuessa heille. Lopulta, he latasivat miekkansa pyhässä tulesa. Anges ja Olof palasivat heidän kotiinsa vasta aamun koittaessa. He olivat viettäneet suurimman osan yöstä transsissa rannalla. Aamulla, he kokivat olonsa oudon väsyneeksi ja uupuneeksi. Herättyään, he oivalsivat tarvitsevansa lepoa. Heidän oli koottava voimiaan tulevaa sota varten. Sota ei ollut enää estettävissä. Luku 5 Sota Kaksoset valmistautuvat vihollislauman hyökkäykseen. Vihollinen saapui illan suussa heidän kotikyläänsä. Agnes ja Olof seisovat vihollislaumaa vastassa kylän porteilla. He vetäisivät miekat esiin. Sitten, kun vihollisten päällikkö oli antanut alamaisilleen käskyn hyökätä. Agnes ja Olof miekkailivat onnistuneesti. He sivalsivat päät pois monilta heitä kohti hyökkääviltä olennoilta. Voitonriemuisina, Agnes ja Olof pyörittivät vihollistensa päitä ilmassa. He eivät aikoneet antaa vastustajilleen armoa lainkaan. Luku 6 Shamaani He vaelsivat metsään seuraavana aamuna. He menivät sinne tapaamaan vanhaa tietäjää. Tietäjä asui kallioluolassa yksin. Mies oli shamaani. Kaksoset pyysivät häneltä myrkkyä. Sitä voitiin sivellä nuolien kärkiin. Myrkky oli tappavaa. He aikovat ampua nuolilla heidän vihollisiaan. Vastustajia oli vielä useita jäljellä. Shamaani suostui auttamaan heitä. Myrkkypullon ojennettuaan Olofin käteen, shamaani neuvoi heitä käymään Kuun putouksella. Siellä, hän kertoi nähneensä edellisenä yönä hohtavan yksisarvisen. Agnes ja Olof luottivat shamaanin apuun. Mies vannoi lähteen veden suojelevan heitä. Hän vaikutti parantajalta ja tietäjältä. Vesi suojeli heitä vain silloin, jos he suostuivat uimaan siinä. Kaksoset kiittivät shamaania avusta. He tunsivat olevansa valmiita menemään vesiputoukselle oitis. Shamaani hyvästeli heidät. Hän laittoi heidän ojentamansa kultakolikot nyöripussiinsa. Hän sulloi pussin taskuunsa. Luku 7 Kuun putous Agnes ja Olof menivät Kuun putoukselle saman tien. Kotimatallaan, he huomasivat yksisarvisen. Putouksen vesi oli jääkylmää. He eivät pystyneet uimaan siinä. Yhtäkkiä, he putosivat vahingossa ojaan. He vierivät sen pohjalle. Siinä he makasivat tajuttomina, kunnes virkosivat. Luku 8 Punainen lohikäärme He heräsivät. Silloin maisema oli vaihtunut toiseksi. He eivät tunnistanee sitä. He eivät maanneet enää ojassa vaan heidän allaan kasvoi nurmikko. Heidän edessään kohosi kukkula. Sen päällä seiso i linna. Taivas oli pahaenteisen punertava ja tumma. Linnan suunnasta, valtavan kokoinen lohikäärme lensi heidän eteensä. Se katsoi Agnesia ja Olofia punaisilla silmillään. Se alkoi puhua: "Nimeni on myös Agnes. Olen odottanut teitä. Tuo linna on kotini, jonne nyt kutsun teidät kylään." Mykistyneinä kaksoset seuraavat lohikäärmettä. He ottivat sen kutsun vastaan. Lohikäärme oli varakas entinen herttuatar. Ilkeä noita oli muuttanut hänet lohikäärmeeksi. Agnes ei tahtonut pahaa kaksosille. Hän kuunteli heidän tarinansa. Kaksoset taas toivoivat voivansa auttaa Agnesia saamaan takaisin ihmisen muotonsa. Agnesin silmät kostuivat ilon kyynelistä. Hänen kuultuaan, että hän voisi saada heiltä jotain apua. Kaksoset pyysivät Agnesia tuhoamaan heidän kotikylänsä viholliset. Siinä Agnes lupasikin auttaa heitä. Hän kertoi kaksosille noidan olinpaikan, kuka muutti hänet lohikäärmeeksi. Lohikäärme kertoi, että sama noita tiesi myös käänteisloitsun. Luku 9 Vierailu noidan luolassa Kaksoset siirtyivät lohikäärmeen selässä takaisin heidän kotimaahansa. Agnes toi heidät Kuun putouksen äärelle. Kaksoset kiittivät häntä. He lupasivat hakeutua pahan noidan juttusille. Noidan, kuka oli syypää Agnesin kurjuuteen. Agnes puolestaan lupasi tehdä heidän vihollisistaan selvää. Hän lensi tiehensä. Pian, sanottuaan hyvästit kaksosille. Kaksoset päättivät pulahtaa uimaan Kuun putouksen veteen. Vesi ei nyt tuntunut heistä yhtä kylmältä kuin edellisenä päivänä. Uituaan, he uskalsivat mennä kotiinsa. Heidän kodistaan on ryöstetty

kaikki arvokas. Heidän hevosensa olivat myös varastettu. Agnes ja Olof olivat kauhuissaan. He luottivat lohikäärmeen apuun. He keittivät yrttiteetä. He kaivoivat pikkuleipiä keittokomerosta. He söivät ja joivat niitä ennen heidän lähtöään. Sitten, he menivät tapaamaan pahaä noitaa. Agnes oli varannut pussillisen kultakolikoita noidalle lahjaksi. He tiesivät sen, ettei Medusa antaisi heille ikimailmassa alennusta. Kaikki hänen palveluksensa maksoivat. Noita asui vuoren juurella. Hänen luolaansa oli 10 peninkulman kävelymatka. Agnes ja Olof taittoivat matkan korppikotkan johdattamina. Korppikotkat asuivat vuorilla. Vuorille ne suunnistivat aina iltaisin auringon laskun aikaan. Agnes ja Olof saapuivat noidan luolan suulle. Heitä pelotti astua luolan sisälle ilman noidan lupaa. He odottivat oviaukossa jonkun aikaa. Noidan luolan oviaukosta kantautui suloista laulua. He tulkitsevat sen tervetuliaistoivotukseksi. Noidan ääni hämäsi heitä uskomaan, että luolan sisällä asui hyvä henki. Noita olikin harmaa hiuksinen ja mustaan pukeutunut vanhus. Hänen äänensä muistutti silti nuoren seireenin ääntä. Agnes ja Olof tervehtivät noitaa vaisusti. Sitten, he pyysivät häntä muuttamaan herttuatar Agnesin takaisin ihmiseksi. Noita ratkesi nauruun. Hän sanoi, että hän voisi tehdä sen. Kaksoset tiesivät silti sen, että se maksoi. Kaksoset tuijottavat noitaa kysyvästi. Hän mainitsi heille pyytämänsä summan. Agnes laski kultarahat puistossa. Hän totesi, että ne eivät riittäneet. Noita puisteli päätään. Sitten, hän ratkesi nauruun. Hänen äänensä kuulosti kaksosista karmivalta. He päättivät poistua. Noita ei tietenkään antanut heidän mennä. Hän säntäsi luolan suulle. Hän tukki heiltä oviaukon. Kaksoset eivät saaneet häntä sysättyä pois heidän tieltään. Olof veti miekan tupesta esiin. Miekka muuttui käärmeeksi. Hän pelästyi. Agnes sanoi: ”Ei meillä on varaa maksaa.” Noita vastasi: ”Kyllä teillä on oltava varaa, tai muuten kuolette pian.” Yhtäkkiä, punainen lohikäärme ilmaantuu noidan taakse. Sen valtava kynsitasu mahtui sisälle luolan oviaukosta. Lohikäärme kaappasi noidan suuhunsa. Se söi hänet elävältä. Agnes ja Olof säntäsivät ulos luolasta. He kiittivät lohikäärmettä tuhannesti. Sitten, he jäivät hänen eteensä odottamaan vastausta. Lohikäärme ehdotti heille, että hän voisi viedä heidät takaisin kotiin. Ehdotus sopi kaksosille. He kiittivät lohikäärmeen selässä takaisin heidän kotiinsa.